

Anonimizált változat

Fordítás

C-388/19 – 1

C-388/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2019. május 17.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugália)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. április 30.

Felperes:

MK

Alperes:

Autoridade Tributária e Aduaneira

Választottbírósági határozat

Előzetes döntéshozatal

1. Jelentés

MK felperes – aki házas, [omissis] adószámmal, [omissis] párizsi (Franciaország) lakóhellyel rendelkező, a Serviço de Finanças Local de Coimbra 2 (coimbrai 2. sz. helyi adóhatóság) illetékességi területéhez tartozó adóalany – kérelme [omissis] választottbíróság megalakítását kéri.

A felperes azt kéri, hogy [a választottbíróság]:

- a) Állapítsa meg a 24 654,22 euró összegű IRS-ről (imposto sobre o rendimento das pessoas singulares; személyi jövedelemadó; a továbbiakban:

személyi jövedelemadó) szóló, 2018. július 5-i, [omissis] számú határozat jogellenességét és következésképpen helyezze azt hatályon kívül.

- b) Rendelkezzen az említett, jogalap nélkül megfizetett adó visszatérítéséről.
- c) Kötelezze az Autoridade Tributária e Aduaneira (adó- és vámhatóság) a jóváírási értesítés kiállítására és az ezzel kapcsolatos eljárás időpontjáig felszámított, vonatkozó késedelmi kamatok megfizetésére, mindezt a Lei Geral Tributária (általános adótörvény; a továbbiakban: LGT) 43. és 100. cikke és a Código de Procedimento e de Processo Tributário (adózási eljárási és perjogi törvénykönyv; a továbbiakban: CPPT) 61. cikke alapján.

Az alperes az AUTORIDADE TRIBUTÁRIA E ADUANEIRA (adó- és vámhatóság, Portugália).**[eredeti 2. o.]**

[omissis] a választottbíróság – amely egy tagból áll – 2019. február 11-én szabályosan megalakult és a jogterület okán hatáskörrel rendelkezik.

A felek szabályos képvisellel rendelkeznek, jogképesek, jogalanyok, valamint perelhetnek és perelhetők.

Az adó- és vámhatóság, amellyel 2019. február 12-én közölték [a választottbírósági eljárás megindítását], 2019. március 18-án válaszolt, azzal érvelve, hogy a Código do IRS (személyi jövedelemadóról szóló törvény, a továbbiakban: CIRS) 72. cikkének a Lei n.º 67.º-A/2007, de 31/12, (2007. december 31-i 67-A/2007. sz. törvény) által bevezetett szövege új jogi keretet hozott létre, amelyet az Európai Unió Bírósága még nem vizsgált az uniós joggal való összeegyeztethetőségének ellenőrzése szempontjából, mivel a Bíróság a C-443/06. sz. ügyben 2007. október 11-én hozott ítéletet, és bár az ítélet megállapítja, hogy [az uniós joggal] összeegyeztethetetlen az adózás területén Portugáliában a külföldi illetőségű adóalanyok ingatlanügyletekből származó tőkejövedelmére vonatkozó akkor hatályos szabályozás, amelyet a CIRS 72. cikkének 1. bekezdése és 43. cikkének 2. bekezdése írt elő, az a CIRS 72. cikke 2007. december 31-i 67/2007. sz. törvénnyel bevezetett módosításainak értelmében meghaladottá vált, amely cikk így az EK 56. cikk rendelkezéseire igazodik.

Az alperes egyébként arra is hivatkozik, hogy a jelenlegi jogi háttér két választási lehetőségről rendelkezik, nevezetesen:

1. A jelen ügyben felperes adóalannal szemben olyan mértékű adó opcionális kivetése, amely a CIRS 42. cikkének 3. bekezdésével összefüggésben értelmezett 68. cikkének 1. bekezdésében szereplő táblázat alapján öt terheli; **[eredeti 3. o.]**
2. A 28%-os különös adómérték opcionális kivetése (ahogy azt a felperes egyébként jelezte), a CIRS 72. cikke 1. bekezdésének a) pontja alapján, a 43. cikk 2. bekezdésének értelmében vett 50%-os csökkentés nélkül, amiért is az így kirótt személyi jövedelemadót vele szemben megállapították;

Az alperes következésképpen azt javasolja, **hogy fel kell függeszteni a jelen választottbírósi eljárást és a portugál államot kötő, előzetes döntéshozatalra utalás mechanizmusa (EUMSZ 267. cikk) alapján a kérdést az Európai Unió Bírósága elé kell terjeszteni.**

Az alperes javaslatát a vonatkozó kontradiktórius eljárás keretében közölték a felperessel.

2019. április 11-én a felperes azzal érvelt, hogy a kérdést a nemzeti bíróságok már megvizsgálták és az alábbi ügyekre hivatkozott:

a) – Az Európai Unió Bíróságának 2010. március 18-i¹ ítélete (C-440/08) alapján a CAAD keretében elbírált 2012. július 5-i 45/2012-T. sz. ügy, amely az említett ítéletből a következő részletet veszi át:

„Az Európai Unió Bírósága ebben az értelemben foglal állást ([...] az említett ítéletben) egy nyilvánvalóan párhuzamosságot mutató helyzetben, azzal az egyetlen különbséggel, hogy a hivatkozott ügyben az [EUMSZ] 49. cikk, nem pedig az [EUMSZ] 63. cikk megsértéséről volt szó.

A Bíróság hangsúlyozza, hogy »az asszimiláció választható lehetősége lehetővé teszi a külföldi illetőségű adóalany számára, [...] hogy válasszon a hátrányosan megkülönböztető adózás és egy állítólagosan nem ilyen adózás között«, és megállapítja, hogy az említett választás nem zárja ki az előbbi két adózási forma közül az első hátrányosan megkülönböztető hatásait „

A továbbiakban az Európai Unió Bírósága szerint paradox helyzet áll fenn:

„[...] ha az említett választás ilyen hatását elismernénk, ez azzal a következménnyel járna, hogy jóváhagynánk egy olyan adózási formát, amely hátrányosan megkülönböztető jellege miatt önmagában sérti az EUMSZ 49. cikket.”

Az Európai Unió Bírósága megállapítja, hogy a Szerződéssel:

„[...] ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely a külföldi illetékességű adózókra egy [...] adókedvezmény vonatkozásában [...] hátrányosan megkülönböztető hatással jár, jóllehet az említett adózók ezen adókedvezmény tekintetében [eredeti 4. o.] a belföldi illetőségű adózókra vonatkozó szabályok alkalmazása mellett dönthetnek”.

¹ A hivatkozott ügy tárgyát (röviden) a belföldi illetőségű önálló vállalkozók számára biztosított adólevonásra vonatkozó szabályozás megkülönböztetett alkalmazása képezi, amely eltér az adólevonás külföldi illetőségű adóalanyokra történő alkalmazásától, megakadályozva a külföldi illetőségű adózókat abban, hogy valamely más tagállamban teljesített munkaóráikat ebbe beszámítsák [...] – ez nem mutat párhuzamot a jelen ügyben vitatott helyzettel, amelyben a külföldi illetőségű adóalanyok azon jogát vizsgálják, hogy a belföldi illetőségű adóalanyokra alkalmazott adójogi bánásmód mellett dönthessenek.

A felperes ezek alapján elismeri a következőket:

– Megállapítható, hogy a fent hivatkozott uniós ítélkezési gyakorlatból, különösen a Hollmann ítéletből² levont következtetések a Portugáliában külföldi illetőségű, az Európai Unióban illetőséggel rendelkező adóalanyok által ingatlanügyletekből szerzett tőkejövedelmeknek a belföldi illetőségű adóalanyokhoz képest kedvezőbb adóztatásához vezetnek, mivel a külföldi illetőségűeknek, azon túl, hogy a személyi jövedelemadó adóalapjának 50%-os csökkentésében is részesülnek, egységes 25%-os adómérték szerint kell adózniuk, amely az esetek többségében alacsonyabb a vonatkozó, a belföldi illetőségű adóalanyokra alkalmazandó, progresszív jellegű adómértéknél a CIRS 68. cikkének 1 bekezdésében szereplő táblázat alapján, ami kiegészül azon ténnyel, hogy a belföldi illetőségű adóalanyok esetében az összes jövedelmet be kell számítani az adóalapba.

A felperes a választottbíróság 127/2012-T. sz. ügyben hozott határozatára is hivatkozik, amely megállapította [...], hogy a CIRS 43 cikkének 2 bekezdése „*nincs összhangban a közösségi joggal, amelybe a közösségi ítélkezési gyakorlat is beletartozik, sem a portugál ítélkezési gyakorlattal*”.³

A felperes a 2016. július 27-i 748/2015-T ügyet is megemlíti, amely megállapította a közösségi jog megsértését, a CIRS 43. cikke 2 bekezdésének e joggal való összeegyeztethetlensége és a tőke szabad áramlásának esetleges megsértése miatt.⁴

Végül a felperes a 1013/10. sz. ügyben a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Portugália) által hozott 2011. március 22-i ítéletben szereplő a következőképpen megfogalmazott döntés tárgyára is utal:

„Másképpen, megállapítható, hogy a 2007. december 31-i 67-A/2007. sz. törvénnyel a jogalkotó célja annak elkerülése, hogy a Közösség és az Európai Gazdasági Térség külföldi illetőségű és Portugáliában [eredeti 5. o.] ingatlanügyletekből tőkejövedelmet szerző adóalanyai kedvezőbb bánásmódban részesüljenek, lehetővé téve számukra, hogy a szóban forgó jövedelmek esetén a Portugáliában illetőséggel rendelkező adóalanyok tekintetében alkalmazandó feltételekhez hasonló feltételek szerinti adózást választhassák (lásd a CIRS 72. cikkét kiegészítő szöveg 7 és 8 pontját,

² Azt is meg kell jegyezni, hogy az adó- és vámhatóság (akkor: DGCI) által a 2007. december 31-i 64-A/2007. sz. törvénnyel a CIRS-be bevezetett módosításokra, amelyek az ingatlanügyletekből származó tőkejövedelmek adóztatása területén a belföldi illetőségű és a külföldi illetőségű adóalanyok adójogi bánásmódját érintő hátrányos megkülönböztetés elkerülése céljából történtek, a fent hivatkozott Hollmann ítéletet követően került sor.

³ Hangsúlyozni kell azt is, hogy a jelen ügytől eltérően, az említett határozatra vonatkozó ügyben a külföldi illetőségű adóalany egyik adózási rendszert sem választotta.

⁴ Meg kell azt is jegyezni, hogy a hivatkozott ügyben az adóalany a személyi jövedelemadóra vonatkozó, a 3. sz. formanyomtatványban található bevallásában csak azt tüntette fel, hogy Portugáliában külföldi illetőségű, amelyre a jelen ügyben nem kerül sor.

jelenleg a 8 és 9 pontját, mert a Decreto-Lei n.º 240/09, de 23 de setembro [2009. szeptember 23-i 240/09. sz. felhatalmazáson alapuló törvényerejű rendelet] 4. cikke módosította a számozást).

Ebből azonban nem lehet semmilyen következtetést levonni a jelen ügyre nézve, mivel az adóalanyok bevallása alapján az Administração Fiscal (adóhatóság) hozott határozatot az általa megfizetendőnek tekintett adó megállapításáról (másképpen, ahogy ez a személyi jövedelemadóval kapcsolatban mindig történik): a külföldi illetőségűek számára előírt adómértékkel (25% a CIRS 72. cikkének 1 bekezdése alapján) és azt a megszerzett tőkejövedelem teljes összegére, nem pedig csak az említett összeg 50%-ára alkalmazza (a CIRS 43. cikkének 2 bekezdése), figyelmen kívül hagyva így a közösségi ítélkezési gyakorlatot és a Supremo Tribunal (legfelsőbb közigazgatási bíróság) ítélkezési gyakorlatát, amely ugyanazt az irányvonalat követi (lásd: 2008. január 16-i 439/06. sz. [omissis] ítélet) az így alkalmazott, említett jogszabályi rendelkezésnek (az akkor hatályos) EKSz 56. cikkel (jelenleg az Európai Unió működéséről szóló 63. cikk) való összeegyeztethetőségével kapcsolatban, kitéve ezzel magát azon kockázatnak, hogy a tőkejövedelmek összegének említett részével arányosan megtámadott adómegállapító határozatot megsemmisítik, ahogy az ténylegesen megtörtént, a közösségi jog elsőbbségére tekintettel.”

Az ítélet megtekinthető:
http://www.dgsi.pt/jsta.nsf/35fbbbf22e1bb1e680236f8e003ea931/5942b010aec666d280237862003e595e?OpenDocument&ExpandSection=i#_Section1

Ki kell emelni, hogy a 2008. január 16-i 0439/06. sz. ügyben a Supremo Tribunal Administrativo (legfelsőbb közigazgatási bíróság) ítéletében az Európai Unió Bírósága ítéletének érvelését követve hozott döntést, mivel akkor még nem voltak hatályosak az említett 2007. december 31-i 67-A/2007. sz. törvénnyel bevezetett módosítások.

2. Ténykérdések

2.1. A nem vitatott tényállás

a) A felperes lakóhelye adóügyi szempontból Párizsban, Franciaországban található [omissis] és a coimbrai 2. sz. helyi adóhatósághoz tartozik. [omissis].
[eredeti 6. o.]

b) A felperes 2002. január 17-én 79 807,66 euró összegért megvásárolta a [omissis] kerület földhivatali nyilvántartásában bejegyzett, a [omissis] található ingatlan C betűvel jelzett épületegységét, és megfizette az említett összeg után kivetett vagyónáruházási adót

c) A vonatkozó adóbevallás alapján a felperes a bevallás előlapján a 8 B táblázatban bejelölte a 4. rovatot (amely a „külföldi illetőségű adóalanyokra”

vonatozik), a 6. rovatot (amely „az Európai Unió egyik országában illetőséggel rendelkező adóalanyra” vonatkozik) és a 7. rovatot (a külföldi illetőségű adóalanyokra alkalmazandó adózás választása esetén), kizárva a 9. rovat választását (a CIRS 68. cikkében foglalt általános adómérték szerinti adózás) és a 10. rovat választását (a belföldi illetőségű adóalanyokra alkalmazandó szabályozás választása).

d) A 2017. évre vonatkozó személyi jövedelemadó-bevallását a 3. sz. formanyomtatványon az interneten keresztül nyújtotta be, és a G mellékletben (tőkejövedelem növekedés és az egyéb vagyoni növekedések) egy lakás vételi értékét és eladási értékét tüntette fel, valamint a vonatkozó éveket, a tulajdonszerzés és az értékesítés költségeit és kiadásait.

e) Az adó- és vámhatóság a 2018. július 5-i [omissis] sz. határozatával 24 654,22 euró összegű személyi jövedelemadót állapított meg, az ingatlanügyletekből szerzett tőkejövedelmekre 28%-os különös adómérték alkalmazásával, és ennél fogva a tőkejövedelmekkel kapcsolatban a belföldi illetőségű adóalanyokra alkalmazandó 50%-os csökkentés mellőzésével.

f) 2018. november 30-án a felperes az említett határozattal szemben fellebbezést nyújtott be a CAAD – Centro de Arbitragem Administratívához (közigazgatási választottbírói központ, a továbbiakban: CAAD), azt állítva, hogy a határozat jogellenes a belföldi illetőségű adóalanyokkal kapcsolatban alkalmazott hátrányos megkülönböztetés miatt, és arra hivatkozott, hogy ez a helyzet a tőke szabad mozgásának az Európai Unió működéséről szóló Szerződés 63. cikke (1) bekezdése szerinti korlátozását jelenti.

[omissis] [eredeti 7. o.]

[omissis]

3. Az ingatlanügyletekből származó tőkejövedelem adóztatásának területén irányadó portugál szabályozásnak az uniós joggal való összeegyeztethetőségére irányuló kérdés

3.1 Az Európai Unióban illetőséggel rendelkező adóalanyok által ingatlanügyletekből szerzett a tőkejövedelmek adóztatása területén hatályos portugál szabályozás a következő:

a) Szabályozási háttér – A CIRS 72. cikkét érintő módosítások:

a.1 – A Lei n.º 55.º-B/2004, de 30 de dezembro (2004. december 30-i 55. -B/2004. sz. törvény) által bevezetett, 2007. december 31-én hatályos szöveg:

„72. cikk

Különös adómértékek

1 – A külföldi illetőségű adóalanyok portugál területen megszerzett tőkejövedelmei és egyéb jövedelmei, amelyek nem tudhatók be az említett területen található állandó telephelynek és mentesítő jellegű forrásadó hatálya alá sem tartoznak, 25%-os különös adómérték szerint adóznak, illetve 15%-os adómérték szerint, ha ingatlanügyletből származó jövedelmekről van szó, a 4 bekezdésben foglaltak sérelme nélkül.

2 – A portugál területen külföldi illetőségű adóalanyok által megszerzett jövedelmek, amelyek nem tudhatók be az említett területen található állandó telephelynek, 25%-os adómérték szerinti adóznak.

3 – [...]

4 – A 10. cikk 1 bekezdésének b), e), f) és g) pontjában meghatározott ügyletekből származó tőkenyereségek és tőkeveszteségek közötti pozitív egyenleg 10%-os adómérték szerint adózik.⁵

a.2 – A 2007. december 31-i 67-A/2007. sz. törvénnyel bevezetett szöveg, amely 2008. január 1-jén lépett hatályba:

„72. cikk

Különös adómértékek [eredeti 8. o.]

1 – A külföldi illetőségű adóalanyok portugál területen megszerzett tőkejövedelmei és egyéb jövedelmei, amelyek nem tudhatók be az említett területen található állandó telephelynek és mentesítő jellegű forrásadó hatálya alá sem tartoznak, 25%-os különös adómérték szerint adóznak, illetve 15%-os adómérték szerint, ha ingatlanügyletből származó jövedelemeiről van szó, a 4 bekezdésben foglaltak sérelme nélkül.

2 – A portugál területen külföldi illetőségű adóalanyok által megszerzett jövedelmek, amelyek nem tudhatók be az említett területen található állandó telephelynek, 25%-os adómérték szerinti adóznak.

3 – [...]

4 – A 10. cikk 1 bekezdésének b), e), f) és g) pontjában meghatározott ügyletekből származó tőkenyereségek és tőkeveszteségek közötti pozitív egyenleg 10%-os adómérték szerint adózik.

5 – [...]

⁵ A Decreto-Lei n.º 199/2005, de 7/11 (2005. november 7-i 199/2005. sz. rendelet törvény) által bevezetett módosítás, a Lei n.º 39-A/2005, de 29 de julho (2005. július 29-i 39-A/2005. sz. törvény) 4. cikkében megadott törvényi felhatalmazás keretében és az Alkotmány 198. cikke 1. bekezdésének a) és b) pontjában foglaltak értelmében.

6 – [...]

7 – Az Európai Unió és az Európai Gazdasági Térség valamely másik tagállamában illetékességgel rendelkező adóalanyok, feltéve, ha ez utóbbi esetben adójogi területen információcsere áll fenn, az 1 és a 2 bekezdésben említett jövedelmekkel kapcsolatban dönthetnek a szóban forgó jövedelmek azon adómérték szerinti adózása mellett, amely a 68. cikk 1 bekezdésében szereplő táblázat alapján alkalmazandó lenne abban az esetben, ha e jövedelmeket portugál területen illetőséggel rendelkező adóalanyok szereznék meg.

8 – Az előző bekezdésben említett adómérték meghatározása során, a belföldi illetőségű adóalanyokkal azonos feltételek szerint kell figyelembe venni minden jövedelmet, ideértve az említett területen kívül szerzett jövedelmeket is.

a.3 – A Lei n.º 82-E/2014, de 31 de dezembro (2014. december 31-i 82-E/2014. sz. törvény) által bevezetett szöveg, amely 2015. január 1-jén lépett hatályba:

7 – (Hatályon kívül helyezve)

8 – [...]

9 – Az Európai Unió és az Európai Gazdasági Térség másik tagállamában illetékességgel rendelkező adóalanyok, feltéve, ha ez utóbbi esetben adójogi területen információcsere áll fenn, az 1 bekezdés a) és b) pontjában és a 2 bekezdésben említett jövedelmekkel kapcsolatban választhatják a szóban forgó jövedelmek azon adómérték szerinti adózását, amely a 68. cikk 1. bekezdésében szereplő táblázat alapján alkalmazandó lenne abban az esetben, ha e jövedelmeket portugál területen illetőséggel rendelkező adóalanyok szereznék meg.

10 – Az előző bekezdésben említett adómérték meghatározása során, a belföldi illetőségű adóalanyokkal azonos feltételek szerint kell figyelembe venni minden jövedelmet, ideértve az említett területen kívül szerzett jövedelmeket.

11 – [...]

12 – [...]"

a.4) A CIRS 43. cikke 2 bekezdésének a Lei n.º 42/2016, de 28/12 (2016. december 28-i 42/2016. sz. törvény) (OE/2013) által megállapított szövege, amely a jelen ügyben vitatott helyzetre alkalmazandó: **[eredeti 9. o.]**

43.º cikk

Tőkejövedelmek

1 – A tőkejövedelemnek minősülő jövedelem értéke az adott évben elért tőkenyereségek és elszenvedett tőkeveszteségek egyenlege, az alábbi rendelkezésekben foglaltak szerint számítva.

2 – Az előző bekezdésben hivatkozott egyenleg – akár pozitív, akár negatív – értékének mindössze 50%-át kell figyelembe venni a belföldi illetőséggel rendelkező személyek által végrehajtott, a 10. cikk (1) bekezdésének a),⁶ c), és d) pontjában felsorolt átruházások esetében.

[...]

b) A bevallási formanyomtatványok módosítása – A 2009-től hatályos – a 3. sz. formanyomtatványban található – személyijövedelemadó-bevallásban bevezetett módosítások (amelyek a 2008-ban és a későbbi években szerzett jövedelmekre vonatkoznak), amelyekre a CIRS 57. cikke hivatkozik, és amelynek formanyomtatványát a felperes a 2017. adóévvvel kapcsolatban benyújtott bevallásban használta:

b.1 – A bevallás előlapja – 8 B táblázat:

4. rovat – Külföldi illetőségű adóalanyok (a felperes által megjelölt rovat)

6. rovat – Az EU vagy az EGT valamely országában illetőséggel rendelkező adóalanyok (amelyben a Franciaországra vonatkozó 250-es kódot jelöli meg)

7. rovat – A felperes az általános szabályok szerinti adózást választja (mert az Európai Unióban vagy az Európai Gazdasági Térségben rendelkezik illetőséggel)

10. rovat – A belföldi illetőségű adóalanyok esetén alkalmazandó szabályozás szerinti adózás választása (CIRS 17. –A. cikk) – A felperes ezt nem jelölte meg.

Nyilvánvaló, hogy az EK 56. cikk (jelenlegi az EUMSZ 63. cikk) szerint nem csak a tagállamok között, hanem a tagállamok és harmadik országok között is tilos a tőkemozgásra vonatkozó minden korlátozás.

Az Európai Unió Bíróságának 2007. október 11-i Hollman ítéletére (C-443/06) is hivatkozni kell, amely a következőt állapítja meg:

⁶ Az említett törvény 10. cikke (1) bekezdése a) pontjának a szövege a következőképpen szól:

„a) az ingatlanokon fennálló dologi jogok visszterhes átruházása, és minden, a magánvagyonba tartozó ingatlannak önálló jogcímen, tulajdonosa által vállalkozási és szakmai tevékenységre történő felhasználása”.

„Az EK 56. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az alapügyben érintetthez hasonló azon nemzeti szabályozás,⁷ amely az adott tagállamban – a jelen esetben Portugáliában – található ingatlan átruházásából származó tőkejövedelemre magasabb adóterhet ír elő, ha ezen átruházást valamely másik tagállamban [eredeti 10. o.] illetőséggel rendelkező személy valósítja meg, mint az abban az államban illetőséggel rendelkező személy által megvalósított, ugyanilyen típusú ügylet során szerzett tőkejövedelemre, amelyben az ingatlan található.”

Az imént említett ítélet ellenére, a jelen választottbírósnak továbbra is kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy a jelen ügyben vitatott helyzet teljes mértékben azonosnak tekinthető-e a C-443/06. sz. ügy tárgyát képező helyzettel, mivel a jelenleg hatályban lévő szabályozás nem egyezik meg az akkor hatályos szabályozással, és lehetővé teszi azt, hogy a valamely tagállamban illetőséggel rendelkező adóalany elkerülhesse a kérdéses egyenlőtlen bánásmódot, ha azt választja, hogy belföldi illetőségüként kezeljék, minden jogi következménnyel együtt, a belföldi illetőségre alkalmazható szabályozással azonos feltételek szerint.

7. Rendelkező rész

A kifejtettek alapján és éppen azért, mert az Európai Unióban illetőséggel rendelkező adóalanyok által Portugáliában ingatlanügyletekkel szerzett tőkejövedelmek személyi jövedelemadója vonatkozó adóztatási területen a jelenlegi portugál jogi és adóügyi háttér, valamint a vonatkozó adóbevallások benyújtásának kötelezettsége már nem azonos azzal, amely az Európai Unió Bíróságának – a felperes által idézett – 2007. november 11-i Hollmann ítélet (C-443/06) meghozatalának időpontjában hatályos voltak, a fent említett módosítások következtében, különösen annak okán, hogy a CIRS 72. cikkét a 2007. december 31-i 67.-A/007. sz. törvény kiegészítette a 7 és 8 ponttal (jelenleg 9 és 10 pont).

E választottbírósnak úgy határoz, hogy:

1 – Az EUMSZ 267. cikk a) pontja alapján előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága elé terjesztik a következő kérdést, amely a jelen ügyben történő ítélethozatalhoz szükséges:

Kérdés

Úgy kell-e értelmezni az Európai Közösséget létrehozó szerződés 12., 56., 57. és 58. cikkének együttes rendelkezését (jelenleg az Európai Unió működéséről szóló

⁷ A nemzeti adóhivatalnak a jelen ügyben előterjesztéssel megegyező kérdésre vonatkozó keresetéről van szó, amely azonban – a jelen ügytől eltérően – időben megelőzi a CIRS 72. cikkének a 2007. december 31-i 67.-A/2007. sz. törvénnyel (Ley de OE/20008 [(OE/20008)törvény]) bevezetett módosításait.

szervződés 18., 63., 64. és 65. cikke), hogy ezekkel ellentétes a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló olyan nemzeti jogi szabályozás, (a Decreto-Lei n.º 442.º-A/88, de 30 de novembro [1988. november 30-i 442.º-A/88. sz. rendelettvörvény] által elfogadott CIRS [eredeti 11. o.] 43. cikkének 2 bekezdése, a Lei n.º 109-B/2001, de 27 de dezembro [2001. december 27-i 109-B/2001. sz. törvény] által bevezetett megfogalmazás szerint), a Lei n.º 67.º-A/2007, de 31/12, (2007. december 31-i 67-A/2007. sz. törvény) által a 7 és 8 bekezdésnek (jelenleg a 9 és 10 bekezdés) a CIRS 72. cikkébe történő foglalásával bevezetett módosításokkal, amelynek célja annak lehetővé tétele, hogy az adott tagállamban (Portugália) található ingatlanoknak az Európai Unió másik tagállamában (Franciaország) illetőséggel rendelkező adóalany által történő értékesítéséből származó tőkejövedelmeket **opcionális jelleggel** ne terhelje magasabb adóteher, mint amelyet az ingatlanok helye szerinti tagállamban illetőséggel rendelkező adóalany által az ugyanilyen típusú ügyletből szerzett tőkejövedelemre alkalmaznának?

[omissis]

Lisszabon, 2019. április 30.

Választottbíró

(José Rodrigo de Castro) [eredeti 12. o.]

[omissis] [omissis]